



Arrest

**nr. 174 393 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker op 24 november 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 28 oktober 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 1 februari 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 44 627 van 8 juni 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 8 maart 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.2. op 5 juli 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 12 september 2013 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 155 772 van 29 oktober 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2.2. Op 16 november 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.2. opnieuw ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 24 november 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.07.2010, deel ik mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het verslag van de arts-attaché dd. 04.07.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene, A. F. A. (...), lijdt aan een medische aandoening die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene aangezien er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, Somalië.

Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 01.02.2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus blijkt echter dat betrokkene niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit: "Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal heeft afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

In de bevestigende beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 08.06.2010 is het volgende opgenomen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent verzoekers onwetendheid terecht werden vastgesteld. Zoals de bestreden beslissing stelt zijn er geen elementen in het dossier die kunnen wijzen op een verblijf in Somalië laat staan dat verzoeker de Somalische nationaliteit zou hebben. (...) Verzoeker meet zich klaarblijkelijk een valse identiteit en nationaliteit aan. (...) Waar uit het medisch attest blijkt dat verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling en geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst kan de raad slechts herhalen dat verzoeker niet afkomstig is uit Somalië."

Op het moment van de indiending van de aanvraag was betrokkene vrijgesteld van het voorleggen van een bewijs van identiteit zoals bepaalt in artikel 9ter §2 gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende was. Betrokkene maakt echter in een aanvulling dd. 28.10.2013 een Authentication Certificate en Declaration of Birth dd. 03.10.2012 en Application Form verification dd. 06.10.2012 over en in een aanvulling dd. 13.05.2013 een kopie van een Somalisch paspoort met nummer (...) afgeleverd op 12.04.2013.

Echter, de betrouwbaarheid en bewijswaarde van Somalische documenten afgeleverd na 1991 (start van de burgeroorlog) is erg gering, gezien het ontbreken van een centraal georganiseerde en goed werkende administratie. De meeste archieven met gegevens waarop men zich kan baseren om documenten af te leveren zijn vernietigd. (EASO, Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country overview, augustus 2014 ¹). Uit een rapport over de betrouwbaarheid van Somalische (identiteits)documenten (COI Focus, d.d 01.04.2014 ²) blijkt het volgende: "Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken schrijft in zijn rapport over de situatie in 2013 dat veel landen de Somalische paspoorten niet als geldige reisdocumenten erkennen. [...] De Europese Commissie toont in een tabel, die ze op 28 februari 2014 laatst actualiseerde, welke reisdocumenten door welk Europees land erkend worden. De tabel geeft enkel de erkenning weer van documenten die vóór 1991 werden uitgegeven. Paspoorten of paspoortvervangende documenten afgeleverd of verlengd door een Somalische ambassade of consulaat na 1991, worden niet erkend. De enige documenten die erkend worden zijn reisdocumenten afgeleverd voor 31 januari 1991. Er zijn twee landen wél het nieuwe reisdocument erkennen dat werd uitgereikt sinds 1 februari 2007: Italië en Estland. Enkele landen erkennen reisdocumenten uitgereikt vóór 31 januari 1991: Estland, Frankrijk, Italië, Letland, Litouwen, Malta, Oostenrijk, Polen en Slovenië. Noorwegen erkent enkel het diplomatiek paspoort van vóór 1991." Het door betrokkene voorgelegd paspoort werd afgeleverd op 12.04.2013 en wordt door België dus niet erkend. Tevens is fraude bij Somalische identiteitsdocumenten wijdverspreid: via omkoping, netwerken of connecties, kan er gemakkelijk aan Somalische identiteitsdocumenten gekomen worden. Deze documenten kunnen afgeleverd worden aan personen die er geen recht op hebben (bijvoorbeeld, niet Somaliërs) of kunnen gebaseerd zijn op valse identiteitsinformatie. (EASO, country of Origin Information report, South and Central Somalia Country overview, augustus 2014)

Uit de COI-Focus dd 01.04.2014 blijkt ook nog het volgende: In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoorde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt. Voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen.

Naast deze algemene elementen die wijzen op geringe bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten, blijkt uit het administratief dossier dat de beweerde herkomst van betrokkene absoluut niet geloofwaardig was. Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan A. F., A. (...) te willen overhandigen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele motiveringsplicht. Tevens wordt machtsoverschrijding opgeworpen.

Het middel bevat de volgende toelichting:

“Eerste middelonderdeel

Verzoeker wijst er op dat hij ten tijde van de indiening van zijn aanvraag 9ter, op 08.03.2010, vrijgesteld was van het bijbrengen van identiteitsdocumenten aangezien zijn asielaanvraag op dat moment nog hangende was.

Het artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet beoordeeld worden op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, en niet op een later moment (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; 4 juli 2012, nr. 220.173 en 6 november 2012, nr. 221.269).

De identiteit van verzoeker moest dus worden nagegaan bij het nemen van de ontvankelijkheidsbeslissing. Door op 05.07.2010 de aanvraag ontvankelijk¹ te verklaren, heeft verweerder de identiteit van verzoeker op definitieve wijze aanvaard, zonder dat hij daar op een later moment in de gegrondheidsfase op kan terugkomen (in dezelfde zin het arrest van Uw Raad van 17.11.2014, nr. 133.231, zie ook DENYS, L., "Overzicht van het vreemdelingenrecht 2015, Inni, p. 137).

Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, en dat verzoeker zich sinds 08.06.2010 (datum van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de asielaanvraag van verzoeker) niet meer kon beroepen op de vrijstelling van het voorleggen van identiteitsdocumenten.

In het kader van huidige syntesememorie antwoordt verzoeker dat deze stelling ingaat tegen de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad van State. Doch zelfs indien verweerders stelling correct zou zijn, dan nog kan men in casu niet om de vaststelling heen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het beroep omtrent verzoekers asielaanvraag al op 08.06.2010 zijn arrest uitsprak, terwijl de ontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet dateert van daarna, nl. van 05.07.2010...

Verweerder had in deze redenering de thans in de ongegrondheidsbeslissing opgeworpen twijfels over verzoekers nationaliteit dus al kunnen inroepen in zijn ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de procedure 9ter, maar heeft dit nagelaten. Integendeel heeft hij door verzoekers aanvraag zonder voorbehoud ontvankelijk te verklaren, zonder voorbehoud verzoekers identiteit, en bijgevolg ook zijn nationaliteit (die een onderdeel is van zijn identiteit), aanvaard.

Het feit dat verzoeker naderhand zelf spontaan nog Somalische identiteitsdocumenten heeft bijgebracht, doet daaraan geen afbreuk, temeer nu deze documenten allerminst in tegenstrijd waren met de bewering over zijn nationaliteit die verzoeker heeft gedaan in zijn aanvraag van 08.03.2010.

Bovendien is de beslissing van verweerder ook tegenstrijdig, nu het bijgevoegde medisch advies van de ambtenaar-geneesheer stelt dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar "het land van herkomst of van verblijf" niet aangewezen is, en nu in dit medisch advies bij verzoekers identiteitsgegevens Somalië als "nationaliteit", wordt vermeld. Dit advies dateert van 04.07.2013, dus opnieuw van na de ontvankelijkheidsbeslissing van verweerder. Verweerder heeft op dit argument niet gerepliceerd.

Het is in de gegeven omstandigheden dan ook strijdig met het artikel 9ter, §2 Vreemdelingenwet, en hoe dan ook kennelijk onredelijk om thans voor het eerst in de gegrondheidsfase één van verzoekers identiteitsgegevens, met name zijn nationaliteit, te gaan betwisten. Om deze reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Tweede middelonderdeel

De verwerende partij uit twijfels over het werkelijke land van herkomst van verzoeker, aangezien het CGVS zijn twijfels heeft geuit over de Somalische nationaliteit van verzoeker, en aangezien deze twijfels

werden bevestigd door het arrest van Uw Raad in het kader van het beroep in volle rechtsmacht tegen de beslissing van het CGVS.

Nochtans is de bevoegdheid van verweerder in het kader van de beoordeling van verzoekers nationaliteit bij een aanvraag op grond van het artikel 9ter beperkt. Het artikel 9ter luidt immers in zijn paragrafen 1 en 2:

“(…)”

De criteria waaraan verzoeker moet voldoen voor het aantonen van zijn nationaliteit worden dan ook exhaustief opgesomd in de §2 van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers nationaliteit kan dus alleen maar in twijfel worden getrokken indien het identiteitsbewijs dat verzoeker bijbrengt niet voldoet aan de voorwaarden opgesomd in deze bepaling.

In casu brengt verzoeker vier identiteitsdocumenten bij, m.n. een internationaal paspoort, een nationale identiteitskaart, een “authenticatie-certificaat,” en een aangifte van geboorte. Alle vier de documenten vermelden verzoekers naam, geboorteplaats en -datum en nationaliteit.

Het authenticatie-certificaat en de aangifte van geboorte zijn uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel, waarvan niet betwist wordt, dat zij de daartoe bevoegde overheid is. Het internationaal paspoort en de nationale identiteitskaart zijn uitgereikt door de Somalische regering, en hebben verzoeker bereikt via tussenkomst van de Somalische ambassade.

Alle vier de documenten bevatten een foto van verzoeker, die in het geval van het authenticatie-certificaat en de aangifte van geboorte, beiden afgestempeld zijn. De documenten laten dus toe een fysieke band vast te stellen tussen verzoeker en de titularis van de documenten.

Bovendien blijkt uit geen enkel element (noch uit de documenten zelf, noch uit enige verklaring van verzoeker, noch uit enig onderzoek daaromtrent gevoerd door verweerder) dat de documenten zijn opgesteld op basis van de loutere verklaringen van verzoeker.

In casu kan dus worden vastgesteld dat de vier door verzoeker bijgebrachte identiteitsdocumenten elk op zich voldoen aan de voorwaarden uit artikel 9, §2 van de Vreemdelingenwet. Door de aanvraag te weigeren terwijl de door verzoeker bijgebrachte documenten voldoen aan de wettelijke criteria, schendt de verwerende partij het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en overschrijdt verweerder bovendien zijn bevoegdheid, en zodoende zijn macht.

Deze vaststelling volstaat op zich reeds om te concluderen tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verweerders enige repliek in de nota met opmerkingen bestaat erin te verwijzen naar de informatie van CEDOCA waaruit zou blijken dat Somalische identiteitsdocumenten uitgereikt van 1991 slechts een geringe bewijswaarde zouden hebben. Verzoeker stelt echter vast dat verweerder niet uiteenzet waarom op basis van die documentatie moet blijken dat verzoekers identiteitsdocumenten niet zouden voldoen aan de bepalingen van het artikel 9ter §2 Vreemdelingenwet.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de formele motiveringsplicht en van machtsoverschrijding.

In een eerste onderdeel betoogt hij dat de medische regularisatieaanvraag werd ingediend op het ogenblik dat zijn asielpprocedure nog lopende was en hij derhalve vrijgesteld was van het aanbrengen van identiteitsdocumenten. Hij vervolgt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet beoordeeld worden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet op een later moment. Door op 5 juli 2010 zijn medische regularisatieaanvraag ontvankelijk te verklaren zou verwerende partij zijn identiteit op definitieve wijze aanvaard hebben zonder daar op een later moment in de gegrondheidsfase op te kunnen terugkomen. Verwerende partij zou in de ontvankelijkheidsfase reeds zijn identiteit in vraag hebben kunnen stellen aangezien de beslissing van de CGVS evenals de bevestiging door Uw Raad van de weigeringsbeslissing van de CGVS dateren van voor de datum

waarop zijn medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker vervolgt dat de door hem spontaan aangebrachte identiteitsdocumenten zijn Somalische nationaliteit bevestigen.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de beoordelingsbevoegdheid van verwerende partij inzake zijn nationaliteit beperkt is bij een aanvraag op grond van artikel 9ter. Hij stelt dat zijn nationaliteit enkel in twijfel getrokken kan worden indien het bijgebrachte identiteitsbewijs niet voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt vier identiteitsdocumenten bij die allen zijn naam, geboorteplaats en -datum en nationaliteit vermelden en die allen een foto van hem bevatten. Aangezien nergens uit blijkt dat die documenten zouden zijn opgesteld op basis van verzoekers verklaringen, dient te worden vastgesteld dat zij voldoen aan de wettelijke criteria.

Verwerende partij behandelt beide onderdelen gezamenlijk en heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat uit de beslissing van de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 1 februari 2010, verzoeker niet aannemelijk kon maken daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Uit de bestreden beslissing blijkt, en verzoeker betwist dit gegeven niet, dat zijn asielaanvraag definitief werd afgesloten op 8 juni 2010 bij arrest met nummer 44.327 van Uw Raad waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weliswaar werd ingediend op 8 maart 2010, bijgevolg een twee maanden alvorens het arrest met nummer 44.327 van 8 juni 2010 betreffende de asielaanvraag werd genomen. Dat het arrest vervolgens aan verzoeker werd betekend en hij bijgevolg op de hoogte was van de beslissing betreffende zijn asielaanvraag. Dat verzoeker niet aantoonst en dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat hij een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep hebben ingediend. Dat de uitzondering in verband met het niet voorleggen van identiteitsdocumenten omwille van de asielprocedure overeenkomstig artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet bijgevolg sinds 8 juni 2010 op hem niet meer van toepassing is. Dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het Bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dat het Bestuur bijgevolg op zorgvuldige wijze de beslissing heeft genomen door rekening te houden met het arrest genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de asielaanvraag definitief werd verworpen. Dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de betrouwbaarheid en bewijswaarde van Somalische documenten afgeleverd na 1991 (start van de

burgeroorlog) erg gering is, gezien het ontbreken van een centraal georganiseerde en goedwerkende administratie. De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt (eigen onderlijning):

"Echter, de betrouwbaarheid en bewijswaarde van Somalische documenten afgeleverd na 1991 (start van de burgeroorlog) is erg gering, gezien het ontbreken van een centraal georganiseerde en goed werkende administratie. De meeste archieven met gegevens waarop men zich kan baseren om documenten af te leveren zijn vernietigd. (EASO, Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country overview , augustus 2014) Uit een rapport over de betrouwbaarheid van Somalische (identiteits)documenten (COI Focus, d.d. 01.04.2014) blijkt het volgende: "Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken schrijft in zijn rapport over de situatie in 2013 dat veel landen de Somalische paspoorten niet als geldige reisdocumenten erkennen. [...] De Europese Commissie toont in een tabel die ze op 28 februari 2014 laatst actualiseerde, welke reisdocumenten door welk Europees land erkend worden. De tabel geeft enkel de erkenning weer van documenten die vóór 1991 werden uitgegeven. Paspoorten of paspoortvervangende documenten afgeleverd of verlengd door een Somalische ambassade of consulaat na 1991, worden niet erkend. De enige documenten die erkend worden zijn reisdocumenten afgeleverd voor 31 januari 1991. Er zijn twee landen die wél het nieuwe reisdocument erkennen dat werd uitgereikt sinds 1 februari 2007: Italië en Estland. Enkele landen erkennen reisdocumenten uitgereikt voor 31 januari 1991: Estland, Frankrijk, Italië, Letland, Litouwen, Malta, Oostenrijk, Polen en Slovenië. Noorwegen erkent enkel het diplomatiek paspoort van voor 1991." Het door betrokkene voorgelegd paspoort werd afgeleverd op 12.04.2013 en wordt door België dus niet erkend. Tevens is fraude bij Somalische identiteitsdocumenten wijdverspreid: via omkoping, netwerken of connecties, kan er gemakkelijk aan Somalische identiteitsdocumenten gekomen worden. Deze documenten kunnen afgeleverd worden aan personen die er geen recht op hebben (bijvoorbeeld, niet Somaliërs) of kunnen gebaseerd zijn op valse identiteitsinformatie. (EASO, Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country overview, augustus 2014)"

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gezien verzoekers identiteit niet vaststaat kan niet nagegaan worden of de medische behandeling en opvolging voor zijn aandoening beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst, echter staat het hem vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een nieuwe aanvraag.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het door de verzoeker aangehaalde medisch probleem "*niet (kan) worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekommen*" nu "*het onmogelijk (is) een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst*", aangezien de verzoeker "*in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken*", wat omstandig wordt toegelicht aan de hand van verwijzingen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2010 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en het arrest van de Raad van 8 juni 2010 en waarbij via een verwijzing naar verschillende internationale rapporten omtrent de betrouwbaarheid en de bewijswaarde van Somalische documenten wordt ingegaan op de door de verzoeker op 28 januari 2013 overgemaakte documenten. Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het de verzoeker "*vrij (staat) hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag*". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is met het bijgevoegde medisch advies van de arts-attaché van 4 juli 2013, waarin wordt gesteld dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf niet aangewezen is en waarin Somalië als nationaliteit van de verzoeker wordt vermeld, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing zeer omstandig wordt gemotiveerd waarom wordt afgeweken van dit advies, met name omdat de verzoeker *“in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken”*.

Een schending van de formele motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)

In een eerste middelonderdeel werpt de verzoeker op dat hij ten tijde van de indiening van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid vrijgesteld was van het bijbrengen van identiteitsdocumenten

aangezien zijn asielaanvraag op dat moment nog hangende was en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door op 5 juli 2010 de aanvraag ontvankelijk te verklaren, zijn identiteit definitief heeft aanvaard en hierop niet kan terugkomen op een later moment in de gegrondheidsfase.

Dat de verzoeker ten tijde van de indiening van de aanvraag die tot de bestreden beslissing heeft geleid vrijgesteld was van het bijbrengen van identiteitsdocumenten aangezien zijn asielaanvraag op dat moment nog hangende was, wordt in de bestreden beslissing nergens betwist, in tegendeel, (onder meer) om deze reden werd de aanvraag op 5 juli 2010 ontvankelijk verklaard. Er blijkt evenwel nergens uit dat het ontvankelijk verklaren van de door de verzoeker ingediende aanvraag tot gevolg zou hebben dat zijn identiteit als op definitieve wijze aanvaard zou moeten worden beschouwd. Uit de bepalingen van artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet die de verzoeker in zijn synthesesemorie aanhaalt, kan enkel worden afgeleid dat de vreemdeling die geen asielzoeker is wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken, op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag zelf zijn identiteit moet aantonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351) en dat de vreemdeling die in zijn aanvraag uitdrukkelijk aantoont dat hij wel een dergelijke asielzoeker is aan deze verplichting niet moet voldoen. Uit de omstandigheid dat de vreemdeling die een asielzoeker is in de zin van artikel 9ter, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet zijn identiteit niet moet aantonen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, kan niet worden afgeleid dat zijn identiteit op definitieve wijze aanvaard moet worden en dat zijn identiteit niet meer in vraag kan worden gesteld, zeker wanneer, zoals *in casu*, deze identiteit in de loop van de asielprocedure door de bevoegde asielinstanties in twijfel wordt getrokken.

De verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij in zijn synthesesemorie laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*de thans in de ongegrondheidsbeslissing opgeworpen twijfels over verzoekers nationaliteit (...) al (had) kunnen invoeren in zijn ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de procedure 9ter*”. De gemachtigde mag de machtigingsaanvraag immers slechts in een limitatief in artikel 9ter, § 3, van de Vreemdelingenwet opgesomd aantal gevallen onontvankelijk verklaren, met name (onder andere) “*indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat*”. Aangezien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in (een van) deze situaties bevindt – hij heeft zijn identiteit niet aangetoond op de wijze bepaald in § 2 en zijn aanvraag bevatte wel het bewijs voorzien in § 2, derde lid – noch in een van de overige situaties bedoeld in artikel 9ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag niet onontvankelijk verklaren omdat de beweerde afkomst van de verzoeker niet geloofwaardig was. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze overweging pas in de bestreden beslissing, waarbij de gegrondheid van de machtigingsaanvraag diende te worden onderzocht en dus moest worden nagegaan of de verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, heeft gemaakt en heeft vastgesteld dat aangezien de verzoeker “*in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, (...) het onmogelijk (is) een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst*”.

Waar de verzoeker in het eerste middelonderdeel ten slotte nog verwijst naar het arrest nr. 133 231 van 17 november 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

In een tweede middelonderdeel werpt de verzoeker op dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van de beoordeling van zijn nationaliteit bij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt is nu de criteria waaraan hij moet voldoen om zijn nationaliteit aan te tonen exhaustief worden opgesomd in artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet en hij *in casu* vier identiteitsdocumenten heeft bijgebracht die alle een foto van hem bevatten en die niet louter zijn opgesteld op basis van zijn verklaringen. Uit artikel 9ter, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat overigens de wijze bepaalt waarop een vreemdeling zijn identiteit bij het indienen van zijn aanvraag om medische regularisatie moet aantonen – verplichting waarvan de verzoeker *in casu* was vrijgesteld –, kan evenwel niet worden afgeleid dat indien de erin genoemde identiteitsdocumenten of bewijselementen worden voorgelegd bij het indienen van de aanvraag, in het onderzoek naar de gegrondheid van deze aanvraag de identiteit van de aanvrager niet meer in twijfel

kan worden gesteld. Uit de lezing van deze bepaling, in samenhang met artikel 9ter, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden afgeleid dat indien de vreemdeling bij het indienen van zijn aanvraag zijn identiteit niet op de in § 2 genoemde wijze aantoonst of indien de aanvraag het bewijs voorziet in artikel 9ter, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet bevat, de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar het EASO, Country of Origin Information report, South and Central Somalia Country (hierna: EASO-rapport), dat zich in het administratief dossier bevindt, over de door de verzoeker bijgebrachte documenten, met name het authentications certificate, de declaration of birth van 3 oktober 2012, de application form verification van 6 oktober 2012 en het Somalisch paspoort van de verzoeker, overwogen dat de *“betrouwbaarheid en bewijswaarde van Somalische documenten afgeleverd na 1991 (start van de burgeroorlog) (...) erg gering (is), gezien het ontbreken van een centraal georganiseerde en goed werkende administratie”* nu *“(d)e meeste archieven met gegevens waarop men zich kan baseren om documenten af te leveren zijn vernietigd”*. Voorts wordt er in de bestreden beslissing, met verwijzing naar het EASO-rapport, op gewezen dat fraude bij Somalische identiteitsdocumenten wijdverspreid is en er via omkoping, netwerken of connecties *“gemakkelijk aan (...) gekomen (kan) worden”* door personen die er geen recht op hebben of dat deze documenten gebaseerd kunnen zijn op valse identiteitsinformatie. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een onderzoek van Cedoca naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt *“dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië...) worden beschouwd als Somaliërs”, dat “Somalilanders en Puntlanders (...) in principe ook documenten uitgereikt (krijgen), voor zover zij “roots” met Somalië hebben”* en dat *“(s)oms ook een beroep (wordt) gedaan op getuigen”*. Naast deze algemene elementen die wijzen op de geringe bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten wordt in de bestreden beslissing tevens gewezen op de overwegingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 1 februari 2010 in het kader van de asielaanvraag van de verzoeker, waarbij deze vaststelde dat de verzoeker niet aannemelijk kan maken daadwerkelijk de Somalische nationaliteit te bezitten en van 's Raads arrest nr. 44 627 van 8 juni 2010 waarbij de ongeloofwaardigheid van de herkomst van de verzoeker werd bevestigd. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon aldus in redelijkheid en zonder overschrijding van zijn bevoegdheid besluiten dat de verzoeker *“in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken”* en dat het *“onmogelijk (is) een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst”*.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt door de verzoeker machtsoverschrijding aannemelijk gemaakt.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan

niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In het tweede middel van zijn synthesesmemorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel bevat de volgende toelichting:

"Het artikel 13, §1, lid 2 Vreemdelingenwet luidt:

"(...)"

Deze bepaling gaat duidelijk uit van de evidentie dat er binnen de vijf jaar na de aanvraag een definitieve beslissing is genomen over de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

In casu diende verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in op 08.03.2010. Na de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de beslissing van 12.09.2013 door het arrest van Uw Raad van 29.10.2015 met nummer 155.772 blijkt dat de aanvraag van verzoeker reeds langer dan vijf jaar in behandeling is in afwachting van een definitieve beslissing, die uiteindelijk pas is tussengekomen door de thans bestreden beslissing van 16.11.2015.

Nu intussen "de periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd" verstreken is, had verweerder in feite geen andere keuze dan verzoekers aanvraag te beantwoorden met een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur.

Door de huidige aanvraag te weigeren heeft verweerder hoe dan ook manifest de redelijke behandelingstermijn van de aanvraag van verzoeker overschreden.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat verzoeker zich niet kan beroepen op het artikel 13 Vreemdelingenwet nu aan verzoeker nooit een verblijfsmachtiging van beperkte duur werd toegekend. Bovendien meent verweerder dat hem niet kan worden aangerekend dat er een zekere behandelingsduur nodig is tussen het indienen van een rechtsmiddel en het uitspreken van een arrest hieromtrent.

Verzoeker betwist in het kader van huidige synthesesmemorie dat verweerder geen invloed heeft op de behandelingsduur van de ingediende beroepen bij Uw Raad. Verzoeker wijst er op dat verwerende partij, de Belgische Staat, één en ondeelbaar is, zodat hem wel kan worden aangewreven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende middelen (met name personeel) ter beschikking heeft om alle ingediende beroepen binnen een aanvaardbare termijn af te handelen (zie terzake het bericht van de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op zijn website van 11.03.2015). Overigens stelt verzoeker vast dat niet alleen de behandelingsduur van zijn beroep bij de Raad lang heeft geduurd (van 21.10.2013 tot 29.10.2015), maar dat de behandeling van verzoekers aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nog veel langer heeft geduurd (van 08.03.2010 tot 12.09.2013, hetzij ruim drie jaar en een half). De onredelijke duur van de behandeling van verzoekers aanvraag wordt alleen maar verlengd door het feit dat verzoeker zich nu opnieuw met een ongegrondheidsbeslissing geconfronteerd wordt, waardoor hij opnieuw beroep diende aan te tekenen. De overschrijding van de redelijke termijn is dan ook manifest."

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 13 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat tussen het indienen van zijn verblijfsaanvraag 9ter d.d. 8 maart 2010 en de ongegrondheidsbeslissing d.d. 16 november 2015 de termijn van vijf jaar, conform artikel 13, §1-2° van de Vreemdelingenwet verstreken is en hem een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur dient te worden toegekend.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbijgaat dat hem nooit een machtiging tot verblijf van beperkt duur werd verstrekt. Het indien van een aanvraag om machtiging tot verblijf, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet gelijkgesteld worden met een machtiging tot verblijf van beperkte duur.

Bovendien blijkt nergens uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat er binnen een bepaalde termijn een beslissing dient genomen te worden.

Verzoekers eerste medische regularisatieaanvraag 9ter d.d. 8 maart 2010 werd op 5 juli 2010 ontvankelijk verklaard en op 12 september 2013 ongegrond. Hij stelde hiertegen een rechtsmiddel in bij Uw Raad die op 29 oktober 2015 die ongegrondheidsbeslissing verwierp. Het feit dat er een zekere behandelingsduur nodig is tussen het indien van het rechtsmiddel en het uitspreken van het arrest hieromtrent, kan niet aan verwerende partij worden aangerekend.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3.1. Artikel 13, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

(...)"

Te dezen werpt de verzoeker op dat nu zijn aanvraag dateert van 8 maart 2010 en de thans bestreden beslissing dateert van 16 november 2015, er vijf jaren zijn verstreken sinds hij een machtiging tot verblijf heeft aangevraagd, zodat de verwerende partij hem overeenkomstig artikel 13 van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur diende toe te kennen.

In zijn betoog gaat de verzoeker evenwel uit van een verkeerde lezing van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt duidelijk dat het "(d)e machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur" is die bij het verstrijken van een periode van vijf jaar van onbeperkte duur wordt. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals *in casu*, kan niet gelijk worden gesteld met het verkrijgen "van een machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter". Aangezien de verzoeker niet (gedurende een periode van vijf jaar) in het bezit is van een verblijfsmachtiging voor een beperkte duur, kan hij zich niet dienstig op artikel 13, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet beroepen.

Een schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak en dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te worden onderworpen. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121; RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Te dezen werd de door de verzoeker op 8 maart 2010 ingediende machtigingsaanvraag op 5 juli 2010 ontvankelijk verklaard en, nadat de verzoeker op 28 januari 2013 en op 13 mei 2013 zijn aanvraag aanvulde met nieuwe documenten, op 12 september 2013 ongegrond bevonden. Deze laatste beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 155 772 van 29 oktober 2015 vernietigd, waarna de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 16 november 2015 de thans bestreden beslissing nam. Gelet op deze concrete feitelijke omstandigheden kan niet worden gesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de vereiste om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen heeft miskend. Bovendien blijkt niet dat de duur van de behandeling van de zaak de verzoeker een concreet

nadeel heeft berokkend, in tegendeel, de verzoeker werd hierdoor net in de mogelijkheid gesteld om zijn aanvraag op 28 januari 2013 en op 13 mei 2013 aan te vullen met de stukken die hij nodig achtte.

Een schending van de redelijke termijnvereiste kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel van zijn synthesesamenvatting voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 2 van het Verdrag nopens zekere vragen betreffende de wetsconflicten inzake nationaliteit, ondertekend te Den Haag op 12 april 1930 en goedgekeurd bij wet van 20 januari 1939 (hierna: Haags Verdrag), van artikel 3 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) en van "het algemeen rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid tussen Staten".

Het middel bevat de volgende toelichting:

"Verweerder betwist in de bestreden beslissing niet dat de internationaal paspoort, het authentication certificate en de Declaration of Birth die verzoeker op 28.01.2013 en 12.04.2013 meedeelde in een aanvulling op zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9ter, effectief zijn uitgereikt door de Somalische diplomatieke vertegenwoordiging in België en dat het dus authentieke documenten zijn wat de vormvereisten betreft.

Evenmin betwist verweerder dat de Somalische ambassade geaccrediteerd is door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België zodat zij wel degelijk de officiële diplomatieke vertegenwoordiging van Somalië in België uitmaakt (zie CEDOCA document in het administratief dossier: "SRB Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten", blz. 10-11, waaruit impliciet blijkt dat de Somalische ambassade in Brussel wel degelijk erkend wordt als officiële vertegenwoordiging van de Somalische autoriteiten in België). Ook op de website www.diplomatie.be, de website van het verweerders ministerie van Buitenlandse Zaken wordt de ambassade die deze documenten verstrekke, vermeld.

Niettemin wordt aan deze documenten geen bewijswaarde gehecht inzake verzoekers nationaliteit en identiteit, aangezien volgens de bestreden beslissing de Somalische autoriteiten niet kunnen beschikken over registers van de burgerlijke stand sinds 1991. Daarom zouden een aantal landen de Somalische reisdocumenten niet erkennen. Daarnaast wijst verweerder er op dat fraude bij Somalische identiteitsdocumenten wijdverspreid is. Tot slot zou uit onderzoek van CEDOCA blijken dat ambassadepersoneel erkent dat aan "iedereen die etnisch Somalisch is", documenten wordt uitgereikt, voorzover zij "roots" met Somalië hebben.

Op basis van het voorgaande worden de door verzoeker voorgelegde documenten dus niet geloofwaardig geacht, en wordt verzoekers Somalische nationaliteit in twijfel getrokken.

Deze stelling is echter in strijd met het internationaal en nationaal recht.

a) het internationaal recht:

Het Haags verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit (B.S. 13.08.1939) dat werd geratificeerd door België stelt in zijn artikelen 1 en 2:
"(...)"

Deze artikelen concretiseren dus het internationaal algemeen rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid van Staten. Het komt met andere woorden aan elke staat individueel toe om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Elke staat doet dat volgens zijn eigen regels. Andere Staten moeten dit respecteren, voor zover deze regels in overeenstemming te brengen zijn met de internationale conventies, het internationaal gewoonterecht en de internationale algemene rechtsbeginselen.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de CEDOCA documentatie om de nationaliteit van verzoeker te betwisten. Zelfs indien de opmerkingen uit dat rapport correct zouden zijn, kan er geen pertinente argumentatie uit worden geput om de identiteitsdocumenten van verzoeker in twijfel te trekken. Het staat immers aan de Somalische Staat zelf, waarvan dus niet betwist wordt dat de ambassade in Brussel de officiële vertegenwoordiger van Somalië in België is, om te bepalen wie al dan niet Somalisch staatsburger is.

Verweerder kan niet anders dan dit principe te respecteren, op straffe van deze internationale rechtsregel te schenden. Door de uitreiking van deze identiteitsdocumenten hebben de Somalische autoriteiten beslist dat verzoeker een Somalisch staatsburger is. Zodoende wordt verzoeker in de internationale rechtsorde als Somalisch staatsburger erkend.

De vraag of deze internationale verdragsbepaling al dan niet directe werking heeft is in casu niet belangrijk. Aangezien het in huidige procédure om een objectief beroep gaat, moeten er geen subjectieve rechten worden aangetoond van de bepaling waarvan de schending wordt ingeroepen:

"het vernietigingsberoep (en bij uitbreiding de prejudiciële vraagstelling aan het Arbitragehof strekt er immers enkel toe na te gaan of de wetgever dan wel het bestuur al dan niet het "het recht" schendt, los van de vraag of het individu subjectieve rechten ontleent aan de toetsingsnorm. Om een annulatieberoep in te stellen moet het individu enkel een "belang" aantonen. Het vereiste van directe werking, in de zin van de vraag of de betrokken volkenrechtelijke norm al dan niet een Subjectief recht verleent aan de particulier, hoort bijgevolg niet thuis in het objectief contentieux. "

(WOUTERSJ. en VAN EECKHOUTTE, D. Doorwerking van Internationaal recht voor Belgische Hoven en Rechtbanken", Instituut voor Internationaal Recht, Working paper nr. 86, blz. 53 e.v. <http://www.law.kuleuven.be/iirlnl/onderzoek/wp/WP86n.pdf>)

In casu toont verzoeker duidelijk haar belang aan: door zich op de schending van deze bepalingen te beroepen meent zij de vernietiging te kunnen bekomen van de bestreden beslissing.

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er op dat deze verdragsregels wel degelijk directe werking in België hebben. Het objectief critérium is onbetwistbaar aanwezig: de rechtsregel vervat in de verdragsbepaling is voldoende duidelijk en precies: ze legt immers duidelijk de regels uit over welke staat bevoegd is om zich uit te spreken over de nationaliteit van onderdanen. Ook het subjectief criterium is aanwezig: verzoeker kan rechten putten uit deze verdragsbepaling, aangezien hij zelf (voor zoveel als nodig, en in feite ten overvloede, zie eerste middel) Somalische identiteitsdocumenten voorlegt.

Zodoende is het voormelde Haags Verdrag inroepbaar door verzoeker, en duidelijk geschonden.

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen enkel dat volgens dit verdrag een wetsconflict moet worden aangetoond tussen meervoudige nationaliteiten.

Verzoeker heeft in het kader van deze synthesesmemorie de eer hierop te antwoorden dat noch uit de tekst van het artikel 1, noch uit de tekst van het artikel 2 van het ingeroepen Verdrag blijkt dat er sprake moet zijn van een conflict tussen meervoudige nationaliteiten. Uit een eenvoudige lezing van het artikel 1 blijkt enkel dat het aan elke individuele staat toekomt om te bepalen wie zijn nationale onderdanen zijn, en dat andere staten dit in beginsel moeten erkennen. M.a.w., indien de Somalische autoriteiten oordelen dat verzoeker de nationaliteit van Somalië heeft, dan moet de Belgische Staat, in casu verweerder, dit erkennen, voor zover deze regels in overeenstemming te brengen zijn met de internationale conventies, het internationaal gewoonterecht en de internationale algemene rechtsbeginselen. De motivering van de bestreden beslissing en het verweer in de nota met opmerkingen zijn niet pertinent, aangezien verweerder geen betwisting in die zin voert: het CEDOCA-document heeft het enkel over vermeend onvoldoende kennis van de Somalische autoriteiten over hun onderdanen en over vermeende fraude door deze autoriteiten bij het uitreiken van deze certificaten, en er wordt niet aangevoerd dat dit tegen de internationale conventies, het internationaal gewoonterecht of de internationale rechtsbeginselen zou ingaan.

b) het nationaal recht

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er overigens op dat ook naar nationaal recht de bepaling van de nationaliteit van een persoon toekomt aan de betrokken staat, of meer precies:

(...) (artikel 3,1 van het Belgisch Wetboek Internationaal Privaatrecht).

Er kan dan ook geen redelijke twijfel bestaan over de Somalische nationaliteit van verzoeker.

Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen dat het Wetboek IPR alleen maar van toepassing is in burgerlijke en handelszaken, zodat de bepalingen uit dit wetboek niet dienstig zouden kunnen worden opgeworpen in dit geschil.

Verzoeker heeft in het kader van deze synthesesamenvatting de eer te antwoorden dat de fundamentele betwisting tussen partijen in huidige procedure de nationaliteit van verzoeker betreft. Verweerder erkent immers dat indien verzoeker wel degelijk de Somalische nationaliteit heeft, zijn aandoening voldoende ernstig is, en dat er in Somalië bovendien geen of onvoldoende behandelingsmogelijkheden voor zijn aandoening bestaan (zie terzake het bij de bestreden beslissing gevoegde medische verslag van ambtenaar-geneesheer dr. P. (...)).

Een discussie over de nationaliteit is een discussie over een burgerlijk recht. "De nationaliteit is (...) een van de elementen van de staat van de persoon, zodat de regels inzake verwerving, verlies en bewijs van de Belgische nationaliteit ontegensprekelijk tot het burgerlijk recht behoren." (SENAEVE, P., "Compendium van het Personen- en Familierecht", Acco, 2004,147).

Ook al komt het aan Uw Raad strikt genomen niet toe om te bepalen of verzoeker al dan niet de Somalische nationaliteit heeft, toch zal uw Raad moeten oordelen of de bestreden beslissing, waarin de twijfel over verzoekers nationaliteit het doorslaggevend weigeringsmotief is, al dan niet terecht genomen werd. Als verweerder in de bestreden beslissing voor de beslissing doorslaggevende twijfels uit over verzoekers nationaliteit, dan zijn die motieven de facto ook motieven van burgerlijk recht, aangezien (betwisting over) de nationaliteit van een persoon zoals aangegeven tot het burgerlijk recht behoort. Verzoeker moet zich tegen dergelijke motieven dan ook kunnen verweren met elementen uit het burgerlijk recht. Zoniet is er sprake van wapenongelijkheid tussen partijen.

Bovendien verwijst het artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat - zoals aangegeven in het eerste middel - de voorwaarden opsomt waaraan voorgelegde identiteitsdocumenten in het kader van een aanvraag op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten voldoen, zelf naar het Wetboek IPR. Eén van de voorwaarden waaraan deze documenten moeten voldoen is juist dat ze zijn uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Het derde middel van verzoeker bestaat er juist uit dat de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten zijn uitgereikt door de bevoegde overheid, m.n. de Somalische. Verweerder kan dan ook niet beweren dat verzoeker geen argumentatie mag putten uit het Wetboek IPR, aangezien het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk naar dit wetboek verwijst. Om deze redenen alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het derde middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 2 van het Haags Verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit, van het artikel 3 WIPR en van het algemeen rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid tussen Staten.

Hij betoogt dat verwerende partij niet betwist dat de door hem overlegde identiteitsdocumenten effectief zijn uitgereikt door de Somalische diplomatieke vertegenwoordiging in België, noch dat de Somalische ambassade geaccrediteerd is door Ministerie van Buitenlandse Zaken van België zodat zij wel degelijk de officiële vertegenwoordiging van Somalië in België uitmaakt. Wat wel betwist wordt is het feit dat aan deze documenten geen bewijswaarde gehecht wordt inzake zijn nationaliteit en identiteit, aangezien volgens de bestreden beslissing de Somalische autoriteiten niet kunnen beschikken over registers van de burgerlijke stand sinds 1991. Uit onderzoek van CEDOCA zou blijken dat ambassadepersoneel erkent dat "iedereen die etnisch Somalisch is", documenten worden uitgereikt voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Dit zou in strijd zijn met het nationaal en internationaal recht.

Het Haags verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit (B.S. 13.08.1939) dat werd geratificeerd door België, stelt in zijn artikelen 1 en 2 :
"(...)"

Deze artikelen concretiseren dus het algemeen internationaal rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid van staten. Het komt met andere woorden aan elke staat toe om te bepalen wie zijn onderdanen zijn. Elke staat doet dat volgens zijn eigen regels. Andere staten moeten dit respecteren, voor zover deze regels in overeenstemming te- brengen zijn met de internationale conventies,

internationaal gewoonterecht en de algemene internationale rechtsbeginselen. Verder acht verzoeker de werkwijze van verwerende partij strijdig met artikel 3, §1 WIPR dat bepaalt:

“(...)”

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 3, §1 WIPR kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien onderhavige betwisting niet valt onder het toepassingsgebied ervan, dat luidt:

“(...)”

Er is geen betwisting over de bevoegdheid van een Belgisch rechter of buitenlandse rechter of over het toepasselijk recht in deze (Belgisch recht of buitenlands recht) en het voorwerp van de thans voorliggende betwisting vormt evenmin de uitwerking in België van een buitenlandse rechterlijke beslissing of een authentieke akte in burgerlijke zaken en handelszaken.

Waar verzoeker de schending opwerpt van de artikelen 1 en 2 van het Haags Verdrag van 12 april 1930 nopens zekere vragen betreffende wetsconflicten inzake nationaliteit dient te worden opgemerkt dat hij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat er sprake is van een "conflict" tussen meervoudige nationaliteiten. Ook voormeld Verdrag, dat bedoeld is om elementen van oplossing- aan te brengen voor het vraagstuk door welke van de verschillende rechtssystemen waarmee een bepaald geval een contact vertoont, zij beheerst wordt, kan dan ook niet op dienstige wijze ingeroepen worden in de thans voorliggende betwisting.

Het hebben van Somalische identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade in België betekent nog niet dat verzoeker ook effectief de Somalische nationaliteit bezit. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien uit de beslissing van de CGVS van 1 februari 2010 blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kon maken daadwerkelijk de Somalische nationaliteit te bezitten:

"Gezien uw ontoereikende kennis heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Het feit dat u uw verklaringen in de Somalische taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Somalische nationaliteit, omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

Het blijft derhalve onmogelijk ten aanzien van welk land een onderzoek dient te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Het derde middel is ongegrond."

3.3.3.1. Artikel 1 van het Haags Verdrag bepaalt het volgende:

"Het behoort tot de bevoegdheid van iedere Staat in zijn wetgeving te bepalen, wie zijn onderdanen zijn. Deze wetgeving moet door de andere Staten worden erkend, voor zover zij in overeenstemming is met de internationale verdragen, de internationale gewoonte en de algemeen erkende rechtsbeginselen ter zake van nationaliteit."

Artikel 2 van het Haags Verdrag bepaalt het volgende:

"Iedere vraag of een persoon de nationaliteit van een Staat bezit, moet worden beantwoord overeenkomstig de wetgeving van deze Staat."

Te dezen voert de verzoeker aan dat waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen bewijswaarde hecht aan de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn identiteit, dit in eerste instantie strijdig is met de artikelen 1 en 2 van het Haags Verdrag. De verzoeker wijst erop dat dit het algemeen rechtsbeginsel concretiseert van de soevereine gelijkheid van staten dat erin bestaat dat het aan elke staat toekomt om te bepalen wie zijn onderdanen zijn en dat andere staten dit moeten respecteren. De verzoeker werpt op dat niet wordt betwist dat zijn authentication certificate en declaration of birth werden uitgereikt door de Somalische diplomatieke vertegenwoordiging in België, zodat het authentieke documenten zijn wat de vormvereisten betreft. De verzoeker meent dat nu de Somalische autoriteiten hebben beslist dat hij een Somalisch staatsburger is, hij als dusdanig in de internationale rechtsorde dient te worden erkend.

In zijn betoog laat de verzoeker evenwel na om elementen aan te brengen waaruit blijkt dat er sprake is van een “*wetsconflict*” tussen meervoudige nationaliteiten. De verwerende partij merkt dan ook terecht op dat het Haags Verdrag, dat bedoeld is om elementen van oplossing aan te brengen voor het vraagstuk door welke van de verschillende rechtssystemen waarmee een bepaald geval een contact vertoont, zij beheerst wordt, niet op dienstige wijze kan worden ingeroepen in de thans voorliggende betwisting. Waar de verzoeker in zijn synthesesmemorie nog stelt “*dat noch uit de tekst van het artikel 1, noch uit de tekst van het artikel 2 van het ingeroepen Verdrag blijkt dat er sprake moet zijn van een conflict tussen meervoudige nationaliteiten*”, wordt er op gewezen dat dit blijkt uit de benaming van het Haags Verdrag zelf.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de verzoeker niet aantoont welke concrete bepaling uit de wetgeving van de Somalische Staat ter bepaling van wie zijn onderdanen zijn *in casu* door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zou zijn erkend. De gemachtigde heeft enkel vastgesteld dat de verzoeker er zowel voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als voor de Raad niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit, gezien zijn ontoereikende kennis, en dat de betrouwbaarheid en de bewijswaarde van Somalische documenten, afgeleverd na 1991, erg gering is, gezien het ontbreken van een centraal georganiseerde en goed werkende administratie, wat door de verzoeker op generlei wijze betwist wordt. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat de eerste consul van de Somalische ambassade in Brussel in een gesprek van 6 maart 2012 op een vraag van een researcher van Cedoca antwoordde dat “*iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië...) worden beschouwd als Somaliërs*” en dat “*Somalilanders en Puntlanders (...) in principe ook documenten (krijgen) uitgereikt (...) (v)oor zover zij “roots” met Somalië hebben*”.

Een schending van de artikelen 1 en 2 van het Haags Verdrag kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van “*het algemeen rechtsbeginsel van de soevereine gelijkheid tussen Staten*” aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 3, § 1, van het WIPR bepaalt het volgende:

“De vaststelling of een natuurlijke persoon de nationaliteit van een Staat heeft, wordt beheerst door het recht van de betrokken Staat.”

Te dezen laat de verzoeker na enige bepaling aan te duiden van het recht van de Somalische Staat op grond waarvan zou moeten worden vastgesteld dat hij de Somalische nationaliteit heeft. Door enkel te beweren dat er geen redelijke twijfel kan bestaan over zijn Somalische nationaliteit, laat de verzoeker dan ook na te verduidelijken op welke wijze het artikel 3, § 1, van het WIPR door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Bovendien – en zo er al moet worden aangenomen dat de door de verzoeker aangebrachte documenten buitenlandse authentieke akten betreffen waarvan de betwisting onder het in artikel 2 van het WIPR omschreven toepassingsgebied van het WIPR valt – wordt er op gewezen dat de tweede paragraaf van artikel 28 van het WIPR bepaalt dat het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het tegenbewijs leveren van de feiten zoals vastgelegd in een buitenlandse authentieke akte, is dus altijd mogelijk. Dit betekent dat de (intrinsieke) bewijskracht van dergelijke authentieke akte beperkt is tot een eenvoudig vermoeden *iuris tantum*. De Belgische overheid kan de feitelijke vaststellingen weerleggen, en het tegenbewijs kan met alle middelen worden geleverd (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 277-278).

In casu wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd dat de betrouwbaarheid en de bewijswaarde van de door de verzoeker ter ondersteuning van zijn machtigingsaanvraag voorgelegde documenten waaruit zijn Somalische nationaliteit zou moeten blijken erg gering is en dat de verzoeker er, gezien zijn ontoereikende kennis, zowel voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als voor de Raad niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit. De verzoeker laat na deze concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met zijn loutere bewering dat er geen redelijke twijfel kan bestaan over zijn Somalische nationaliteit toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Een schending van artikel 3 van het WIPR wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.3.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN